

AMASSADA SECCION FILOLÒGICA DER IEC DAMB
ER INSTITUT D'ESTUDIS ARANESI-ACADÈMIA
ARANESA DERA LENGUA OCCITANA
4 de deseme 2020

SALUTACION DE TERESA CABRÉ:

Us agraïm que hàgiu pres la iniciativa de reunir-nos als consells de govern de les dues institucions. Ens hauria agradat de fer-ho abans, hauríem pogut aprofitar el moment en que vareu venir a presentar les vostres obres a l'Institut d'Estudis Catalans. Aleshores no va ser possible i ens vam prometre que ens tornàriem a reunir i ho hem de fer en aquestes circumstàncies, no presencialment, per les raons que ens marca la pandèmia.

A nosaltres ens sembla que pot ser molt fructífera la cooperació que podem mantenir, sobretot perquè tots dos compartim una preocupació que és que sense la fixació d'una norma basada en un estàndard és molt difícil que una llengua tingui una unitat. Nosaltres som molt conscients d'aquest problema per part de la llengua catalana. Vosaltres teniu una situació semblant i heu de mantenir realment un estàndard que hauríeu de fixar en la norma per a la llengua occitana i aleshores em sembla que és molt fructífer que puguem intercanviar el que son els criteris amb que uns i els altres determinem que és l'estàndard. Us dic això perquè és a través de la norma que és pot esbrinar, es pot aclarir quina és la idea que els teus parlants volen tenir de la llengua. No és la idea simplement, com una fotografia de la llengua, si no que projecten el desig del que voldrien que fos una llengua. En el cas nostre, per exemple, també és en la concepció de l'estàndard que ens agradaria de potenciar aquesta imatge que volem de la llengua. Tot això amb un objectiu bàsic, que és el de salvar una unitat lingüística sobretot. Per tant us agraïm de nou aquesta oportunitat. Ara en Ramon en nom de la Secció Filològica exposarà quins son els criteris que nosaltres fem servir per definir aquest estàndard que es va configurant i sobre el qual després, sempre basarem la normativa. Moltes gràcies pel vostre acolliment i esperem que ens podrem veure presencialment en una ocasió pròxima.

SALUTACION DE JUSÈP LOÍS SANS

Voi començar aquesta amassada amb el agraïment al Consell Rector de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans per haver acceptat de participar. És evident que la Secció Filològica participa de la seva experiència i de la seva capacitat institucional i nosaltres de la seva voluntat de créixer en tot fixar-nos en el seu exemple.

La relació entre les dues institucions la considerem imprescindible. Són dues llengües, el català i l'occità, són llengües bessones i és evident que en matèria d'Acadèmies, vosaltres, es catalans, de l'Institut d'Estudis Catalans i nosaltres, el gran, aquell que gaudim d'una millor salut i de dues millors perspectives de futur.

Aquesta relació, entre les dues acadèmies, és imprescindible perquè, per amor que nosaltres, tots, es catalans i es occitans en un món acadèmic i intel·lectual de contradiccions que juguen contra el nostre espai comú, de dues contradiccions que en moltes ocasions pretenen negar la interrelació històrica de les dues llengües. Fòrça lingüistes catalans desbremen amb l'articulació amb l'occità, s'alienen de la seva identificació com a participants d'un espai propi, i fòrça lingüistes occitans prediquen en contra de les opcions lingüístiques catalanes i intenten apropar-se a solucions francesades. Els motius són diversos, des d'opcions polítiques a interessos diversos.

Bèth analista valent ha assegurat, que en aquest context de l'ignorància de l'espai occitanocatalà, s'articulen mites i manipulacions com a esturments d'Estat i intenten afavorir la política d'extermini de les llengües no estats, en tot afavorir una suposada parella formada per la llengua d'òc i la llengua d'oïl. Aquest posicionament desfigura la identitat occitana plaçant aquesta llengua com a variant secundària de l'francès en tot fomentar la imprecisió de la classificació dels grups lingüístics gal·loromànic i iberoromànic. Aquest discurs fòrça present en els ambients acadèmics actuals permet les adscripcions que afavorissen la subordinació i dispersen la realitat de l'espai occitano-romànic. És evidència científica de l'grup lingüístic occitanoromànic, occitanocatalà o catalanooccità que segueix definit per Loís Alibèrt, exemplificat per Pèire Bec i fòrça viatges defensats per diferents lingüistes catalans (per exemple Joan Veny) i occitans i tot sovint desbrenat per filòlegs i professionals de la llengua en favor de la defensa dels dos blocs gal·loromànic i

iberorromanic liderats pera lengua francesa e era lengua castelhana. Aquesta amassada dera Seccion Filologica der Institut d'Estudis Catalans e der Institut d'Estudis Aranesi-Acadèmia aranesa dera lengua occitana s'a de plaçar en encastre dera reafirmacion d'aguest espaci occitanocatalan, coma diasistèma centrau entre es espacis der espanhòl, deth francés e der italian.

Ei tanben d'arregraïr qu'aguesta prumèra amassada des dues institucions ei consagrada a tractar era lengua estandard enes dus territòris. Era Acadèmia aranesa dera lengua occitana a definit e publicat enes darrèrs ans eth sòn modèl de lengua estandard, que dempús a servit de referéncia entara determinacion dera normativa dera varianta aranesa. Er estandard determinat per Institut d'Estudis Aranesi ven reforçat pera aparicion enes darrèrs setmanes d'un document elaborat peth Collègi d'Occitània e pera Acadèmia Occitana-Consistòri del Gai Saber sus era Gramatica der estandard que refòrce pes sues coincidéncias, es decisions preses. Ei naturau, ja que bona part des expèrts qu'an trabalhat en aguest document son Membres dera Acadèmia aranesa dera lengua occitana. E totun, maugrat es auanci, mos cau plànher qu'eth concèpte de lengua estandard entar occitan sigue actualament pòc socializat, pòc valorat, pòc acceptat entre un important numèro de sectors vinculats ara lengua tant ena occitània grana, coma ena Val d'Aran o ena madeisha Catalonha. Era negacion der estandard ei en aguesti moments un des major perilhs que patís era lengua occitana. Era fractura que se realize en moment de negar er estandard transforme era lengua en un pialer de realitats petites e les hè desaparèisher a totes; aucís era lengua. Era lengua d'ua petita zòna de Bordèu o de Roèrga, o era lengua d'ua val pirenenca, non interèsse ad arrés; lo que desvelhe interèssi diuèrsi en mon sancer ei era lengua occitana, era lengua des trobadors. Per açò auem un especiau interès en méter en reflexion damb vosati, que maugrat es problèmes que tanben patits ena definicion e acceptacion der estandard deth catalan ei evident qu'ètz en un estadi superior, fòrça melhor qu'er occitan.

Mos dò de non poder hèr aguesta amassada de preséncia, afectats per aguesta terribla pèsta qu'a toti mos condicione, ja qu'es aportacions que viueram ena madeisha vierien reforçades sense dubte pes aspèctes emocionaus d'èster ena madeisha sala compartint era discussion der argument. Era lengua tanben ei qüestion des emocions. Gràcies.